

West-Vlaanderen

Langs de Poperingevaart naar de Galgebossen (15km)

Startadres :
Schipvaarthoeve
Schipvaartweg 8,
Poperinge
(Coördinaten: N50°
86.285 E002° 74.153)

Bereikbaarheid:

- Station Poperinge op 1,3km
- Bus : Halte Poperinge papegaai op 800m (belbus of lijnen 29 & 51)

Vandaag trek ik voor mijn zondagse wandeling naar het Hoppeland alwaar de knooppuntjes mij een fantastische wandeling zouden voorschotelen. Wandelvrienden hadden mij aangeraden om de auto achter te laten op de parking van de Schipvaarthoeve, een prachtige boerderij uit 1762 en omgeven door hoppevelden. Goedgemust door deze vroege lentedag stap ik meteen de weg in die me afzet

aan de Poperingevaart, deze verbindt het gelijknamige stadje met de IJzer. Ik volg de schitterende graswegel langs het diep uitgesneden waterloopje; als ik nu naar het vaartje kijk is het bijna niet te geloven dat dit vroeger bevaarbaar was. Ter hoogte van het eerste brugje klim ik zachtjes uit het valleitje en geniet boven van een zonovergoten panorama op met mooie Hoppeland.

Ik blijf de kam volgen en daal wat verder opnieuw naar het vaartje toe; op het punt waar de Robaardbeek in de

Poperingevaart verdwijnt steek ik op 2 houten brugjes de waterloopjes over. De graswegel volgend kom ik in een natte zone terecht, ik zoek even de kantjes op en bereik veilig drogere gronden.

In de verte spot ik mijn volgend wandeldoel : de Galgebossen. Wie kan zich voorstellen, in dit gebied van rust en stilte, dat tot in de vroege jaren 1700 hier galgen klaarstonden voor de veroordeelden.

Met deze akelige gedachte in het achterhoofd stappen we dit mooie loofbos binnen; de volgende 7km zien we talrijke poelen die rijk zijn aan amfibieën. Het is een fraaie rondgang maar door de dooi zijn er heel wat modderige stroken; dat kan me echter niet deren.

Net buiten de boszone stoot ik op zo'n typisch Brits militair kerkhof uit de eerste Wereldoorlog: "Hagle Dump cemetery".

De begraafplaats werd in 1918 aangelegd in de nabijheid van een opslagplaats die 'Hagle Dump' noemde; er rusten nu 397 Britten, 26 Australiërs, 14 Canadezen en 2 Duisters.

Hierna trek ik verder door het glooiende Hoppeland totdat ik ter hoogte van een witgekalkte boerderij de weide in moet. Het graswegeltje zakt de vallei van de Robaardbeek in; een bordje titelt "Gevaar, brugje"! En inderdaad, het betonnen voetgangersbrugje dat het beekje overspant is volledig weggezakt. Deze aanblik zorgt er toch voor dat m'n hartslag even versneld want een andere weg is er niet. Voorzichtig zet ik één voet op het betonnen gespante, gelukkig beweegt deze niet en bereik ik veilig de overkant.

Door een weide klim ik het dal van de beek uit en stap door deze mooie contreien verder. In de verte ontdek ik de nog kale palen van de hoppevelden en als ik goed kijk zie het witte gebouw van de Schipvaarthoeve, mijn eindpunt.

Het is 17u en na een mooie namiddag begint het nu stilletjes aan af te koelen. Ik trek mijn rits wat hoger en zak nu zachtjes aan richting 't Reepje. Vroeger bevond er zich hier een herberg; er staat hier nog een heel oude hoeve, zou dit het voormalige cafeetje zijn.

Via een aardeweg verlaat ik dit gehuchtje en stap de laatste 200 meter tot aan m'n auto. Ik kan heel blij terugkijken op een zeer mooie wandeltocht; zonder aarzelen en zonder blozen durf ik deze wandelroute 5 sterren te geven. Dus, een zeer grote aanrader.